

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Werocy

Protokolant: Daniel Musiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22.09.2021 r. we W.

sprawy z powództwa P. R.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w W.

przy udziale interwenienta ubocznego (...) Sp. z o.o. w W.

o dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych i dodatek za pracę w porze nocnej

I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. R. kwotę:

1) **32.593,47 zł (trzydzieści dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote czterdzieści siedem groszy) brutto, tytułem dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:**

- **od kwoty 3.407,28 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 4.629,41 zł od dnia 11.01.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 4.572,05 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 2.759,89 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 3.742,48 zł od dnia 11.10.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 5.858,17 zł od dnia 11.01.2018 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 5.019,80 zł od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 2.604,44 zł od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty;**

2) **3.361,66 zł (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt sześć groszy) brutto, tytułem dodatku za pracę w porze nocnej, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:**

- **od kwoty 254,20 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 306,24 zł od dnia 11.01.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 538,19 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty;**

- **od kwoty 492,37 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 477,24 zł od dnia 11.10.2017 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 408,94 zł od dnia 11.01.2018 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 574,14 zł od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty;**
- **od kwoty 310,34 zł od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty;**

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 1.798 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony z mocy ustawy;

IV. nadaje wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 4.265,72 zł.

UZASADNIENIE

Powód P. R., pozwem z dnia 09.10.2019 r. (data prezentaty biura podawczego tut. Sądu), domagał się zasądzenia od strony pozwanej S. Polska sp.

z o.o. w W. kwoty 32.529,12 zł brutto, tytułem nieopłaconego dodatku za pracę

w godzinach nadliczbowych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 3.429,30 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty,
- 4.659,33 zł od dnia 11.01.2017 r. do dnia zapłaty,
- 4.635,38 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty,
- 2.789,08 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty,
- 3.812,43 zł od dnia 11.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- 5.661,28 zł od dnia 11.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- 5.043,11 zł od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- 2.499,21 zł od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty,

a także kwoty 3.361,66 zł brutto, tytułem nieopłaconego dodatku do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 254,20 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty,
- 306,24 zł od dnia 11.01.2017 r. do dnia zapłaty,
- 538,19 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty,
- 492,37 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty,
- 477,24 zł od dnia 11.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- 408,94 zł od dnia 11.01.2018 r. do dnia zapłaty,

- 574,14 zł od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- 310,34 zł od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty.

Nadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazał, że w okresie od listopada 2014 r. do maja 2018 r. był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umów o pracę, na stanowisku kwalifikowanego pracownika ochrony fizycznej, przy czym pracę świadczył w obiektach chronionych przez pozwaną spółkę na terenie województwa (...). Podał, że w czasie trwania powyższych umów zawarł także umowy zlecenia na czas nieoznaczony ze spółką powiązaną ze stroną pozwaną, tj. ze spółką (...) sp. z o.o., które to umowy polegały według powoda, na wykonaniu tych samych obowiązków, co te z umów

o pracę. Powód podniósł, iż umowy zlecenia obejmowały swoim zakresem ten sam przedmiot, co umowa o pracę ze stroną pozwaną i w jego ocenie stanowiły one w istocie uzupełniającą umowę o pracę ze stroną pozwaną. Wobec powyższego, przysługuje mu stosowne roszczenie przeciwko byłemu pracodawcy o wypłatę wynagrodzenia w postaci dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych. Powód wskazał, iż nigdy nie otrzymał on od pracodawcy dodatku do wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe, a także pełnego dodatku do wynagrodzenia za pracę w godzinach nocnych. Według powoda, jedynym i rzeczywistym jego pracodawcą była pozwana spółka, natomiast umowy zlecenia zawarte między nim a (...) sp. z o.o. należy traktować jako umowy uzupełniające umowę o pracę między nim a pozwaną.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana - (...) sp. z o.o. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana wniosła także o zawiadomienie, w trybie art. 84 § 1 k.p.c., spółki (...) sp. z o.o. w W. o toczącym się w niniejszej sprawie postępowaniu i wezwanie jej do wzięcia w nim udziału po stronie pozwanej.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, strona pozwana podniosła, iż powód w sposób całkowicie dobrowolny i świadomy swoich decyzji zawarł osobno umowę o pracę z pozwaną oraz odrębne umowy zlecenia z (...) sp. z o.o. Powód, według pozwanej, świadczył pracę na jednym etapie na rzecz pozwanej oraz realizował zlecenia na rzecz (...) sp. z o.o., o czym świadczą m.in. wynagrodzenie przelewane od każdej ze spółek odrębnymi przelewami, możliwość odróżnienia momentu, w którym powód zaprzestał pracy na rzecz pozwanej, a rozpoczął na rzecz zleceniodawcy oraz posiadanie dwóch różnych identyfikatorów. Pozwana wskazała, że cel zawarcia umowy zlecenia był zgodny z prawem, a zawarcie umów zlecenia nie stanowiło obejścia przepisów o pracy w godzinach nadliczbowych. Zarzuciła również, iż wadliwy jest pogląd powoda, iż zawarte przez niego umowy zlecenia stanowiły de facto uzupełniającą umowę o pracę z pozwaną spółką. Podniosła, że kwestionuje także wysokość oraz sposób obliczenia żądań powoda. Podała, że powód domaga się odsetek ustawowych za opóźnienie od poszczególnych kwot wskazanych jako kwoty brutto, co jest nieuprawnione. Dodatkowo strona pozwana zarzuciła, iż wartość dochodzonego przez powoda świadczenia nie uwzględnia wszystkich kwot, które powód otrzymał tytułem umów zlecenia.

Na rozprawie w dniu 07.01.2020 r. oraz pismem procesowym z dnia 14.01.2020 r. - (...) sp. z o.o. w W. zgłosiła swoje przystąpienie do strony pozwanej, w charakterze interwenienta ubocznego i wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Interwenient uboczny w całości przyłączył się do wniosków i twierdzeń przedstawionych przez pozwaną w odpowiedzi na pozew.

Na rozprawie w dniu 20.07.2021 r. strona pozwana, jak i interwenient uboczny, wskazali, że kwestionują roszczenie dotyczące dodatku za godziny nocne co do zasady, a nie co do wysokości.

W piśmie procesowym z dnia 02.08.2021 r., doręczonym stronie pozwanej i interwenientowi ubocznemu w dniu 13.09.2021 r., powód sprecyzował powództwo w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 32.593,47 zł brutto, tytułem nieopłaconego dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 3.407,28 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty,
- 4.629,41 zł od dnia 11.01.2017 r. do dnia zapłaty,
- 4.572,05 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty,
- 2.759,89 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty,
- 3.742,48 zł od dnia 11.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- 5.858,17 zł od dnia 11.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- 5.019,80 zł od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- 2.604,44 zł od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty,

a także kwoty 3.361,66 zł brutto, tytułem nieopłaconego dodatku do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty:

- 254,20 zł od dnia 11.10.2016 r. do dnia zapłaty,
- 306,24 zł od dnia 11.01.2017 r. do dnia zapłaty,
- 538,19 zł od dnia 11.04.2017 r. do dnia zapłaty,
- 492,37 zł od dnia 11.07.2017 r. do dnia zapłaty,
- 477,24 zł od dnia 11.10.2017 r. do dnia zapłaty,
- 408,94 zł od dnia 11.01.2018 r. do dnia zapłaty,
- 574,14 zł od dnia 11.04.2018 r. do dnia zapłaty,
- 310,34 zł od dnia 11.06.2018 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana i interwenient uboczny w odpowiedzi na sprecyzowanie żądania pozwu, zawarte w piśmie procesowym powoda z dnia 02.08.2021 r., podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Strona pozwana (...) sp. z o.o. w W. przy ul. (...) została wpisana do rejestru przedsiębiorców - Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 21.08.2001 r., natomiast w dniu 19.09.2001 r. do Krajowego Rejestru Sądowego wpisano (...) sp. z o.o., która także ma siedzibę w W. przy ul. (...).

Główny przedmiot działalności obu Spółek jest taki sam, jest to: (...) 80.10.Z - działalność ochroniarska, z wyłączeniem obsługi systemów bezpieczeństwa.

Strona pozwana jest jedynym wspólnikiem (...) sp. z o.o. i posiada 100% udziałów w kapitale zakładowym.

W zarządach obu spółek zasiadały te same osoby, a mianowicie: prezes zarządu K. B. oraz członkowie zarządu: Ł. K., M. K., M. S. i P. B..

Dowód: - odpis z (...) sp. z o.o., k. 12-13 i k. 150-155

- odpis z (...) sp. z o.o., k. 14-15

Od dnia 10.11.2014 r. do dnia 31.08.2019 r. powód był pracownikiem strony pozwanej (...) sp. z o.o. w W.. Był zatrudniony na stanowisku kwalifikowanego pracownika ochrony, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym w wysokości 15,47 zł brutto za godzinę. Inne składniki wynagrodzenia oraz inne świadczenia pracownicze zostały zawarte na zasadach i warunkach określonych w regulaminie wynagradzania obowiązującym u pracodawcy. Powód wykonywał swoje obowiązki na obiektach chronionych przez spółkę na terenie województwa (...).

Powód pracował w równoważnym systemie czasu pracy z możliwością przedłużenia do 24 godzin na dobę i przeciętnie 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym wynoszącym 3 miesiące.

Wynagrodzenie za pracę było wypłacane do 10-tego dnia każdego miesiąca.

W dniu 27.02.2017 r. powód zawarł ze stroną pozwaną porozumienie o zmianie warunków umowy o pracę, na podstawie którego ustalono, że płaca zasadnicza powoda od dnia 01.03.2017 r. będzie wynosiła 2.584,00 zł brutto miesięcznie. Następnie, tj. porozumieniem o zmianie warunków umowy o pracę z dnia 10.05.2018 r. strony uzgodniły, że od dnia 01.06.2018 r. wynagrodzenie zasadnicze powoda będzie wynosiło 2.889 zł brutto miesięcznie.

Dowód: - umowa o pracę z dnia 10.11.2014 r., k. 19 oraz w aktach osobowych powoda

- informacja o warunkach zatrudnienia z dnia 10.11.2014 r., k. 20 oraz w aktach osobowych powoda

- umowa o pracę z dnia 10.02.2015 r., k. 21 oraz w aktach osobowych powoda

- informacja o warunkach zatrudnienia z dnia 10.02.2015 r., k. 22 oraz w aktach osobowych powoda

- umowa o pracę z dnia 30.09.2016 r., k. 23 oraz w aktach osobowych powoda

- informacja o warunkach zatrudnienia z dnia 01.10.2016 r., k. 24 oraz w aktach osobowych powoda

- porozumienie o zmianie warunków umowy o pracę z dnia 27.02.2017 r., k. 25 oraz w aktach osobowych powoda

- porozumienie o zmianie warunków umowy o pracę z dnia 10.05.2018 r., w aktach osobowych powoda

- umowa o pracę z dnia 28.09.2018 r., w aktach osobowych powoda

- informacja o warunkach zatrudnienia z dnia 01.10.2018 r., w aktach osobowych

powoda

- zawiadomienie z dnia 26.07.2019 r., w aktach osobowych powoda

- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

W dniu podpisania umowy o pracę powód zawarł także umowy zlecenia ze spółką - (...) sp. z o.o. w W..

Powód w dniu 10.11.2014 r. zawarł z (...) sp. z o.o. dwie umowy zlecenia na czas nieokreślony, tj. umowę nr (...) oraz umowę nr (...).

Na podstawie pierwszej z w/w umów zlecenia, powód miał wykonywać czynności polegające na zabezpieczeniu mienia przed kradzieżą, włamaniem, zniszczeniem na terenie obiektu chronionego przez (...) sp. z o.o.

W § 3 ust. 1 umowy określono, iż za wykonanie w/w czynności powodowi przysługiwało będzie wynagrodzenie wynoszące 15,47 zł brutto za godzinę pracy.

W/w umowa zlecenia powoda, w której określono jego stawkę wynagrodzenia godzinowo będzie dalej nazywana „umową zlecenia godzinową”.

Ponadto, jak już wskazano powyżej, powód w dniu 10.11.2014 r. zawarł z (...) sp. z o.o. drugą umowę zlecenia nr (...), na czas nieokreślony. Przedmiotem umowy była realizacja przez powoda zleceń krótkoterminowych związanych z ochroną osób i mienia. W § 3 zd. I umowy postanowiono, że za wykonanie czynności opisanych powyżej zleceniobiorcy przysługiwać będzie wynagrodzenie płatne po przedstawieniu rachunku zawierającego należną kwotę, w terminie do 5 – go dnia każdego miesiąca. Strony nie określiły jednak wysokości wynagrodzenia należnego powodowi na podstawie tej umowy zlecenia, ani według miesięcznej stawki kwotowej ani też według stawki godzinowej.

W/w umowa zlecenia nr (...), w której nie określono stawki wynagrodzenia powoda będzie dalej nazywana „umową zlecenia kwotową”.

Od dnia 01.02.2016 r. strony umowy zlecenia odstąpiły od sporządzania comiesięcznych rachunków i ustaliły, że wyliczenia kwoty należnego zleceniobiorcy wynagrodzenia dokona zleceniodawca w oparciu o posiadaną przez siebie dokumentację dotyczącą czynności wykonywanych przez zleceniobiorcę w danym miesiącu kalendarzowym.

W dniu 31.12.2016 r. (...) sp. z o.o. rozwiązała z powodem umowy zlecenia.

Dowód: - umowa zlecenia nr (...) z dnia 10.11.2014 r., k. 27-28 i k. 353-354

- umowa zlecenia nr (...) z dnia 10.11.2014 r., k. 26 i k. 356

- aneks do umowy zlecenia z dnia 01.02.2016 r., k. 352

- pismo z dnia 31.12.2016 r., k. 351 i k. 355

- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

W dniu 01.01.2017 r. powód zawarł z (...) sp. z o.o. umowę zlecenia nr (...) na czas nieokreślony. Na podstawie tej umowy powód miał wykonywać czynności polegające na zabezpieczeniu mienia przed kradzieżą, włamaniem, zniszczeniem na terenie obiektu chronionego.

W § 3 ust. 1 umowy określono, iż za wykonanie w/w czynności powodowi przysługiwało będzie wynagrodzenie wynoszące 15,47 zł brutto za godzinę pracy.

Aneks do umowy zlecenia nr (...) zawartym w dniu 01.01.2018 r. zmieniono umowę zlecenia m.in. w zakresie § 3 pkt 1, wskazując, że za wykonanie czynności zleconych zleceniobiorcy, przysługiwać będzie wynagrodzenie ustalane jako iloczyn czasu poświęconego na wykonywanie czynności wymienionych w § 1 i stawki 15,47 zł brutto za godzinę.

Umowę zlecenia rozwiązano w dniu 31.05.2018 r.

Dowód: - umowa zlecenia nr (...) z dnia 01.01.2017 r., k. 29-30

i k. 349-350

- aneks do umowy zlecenia z dnia 01.01.2018 r., k. 348

- pismo z dnia 14.05.2018 r., k. 31 i 347

- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

Większość pracowników grupy S. miała zawarte dwie umowy, tj. umowę o pracę ze stroną pozwaną i umowę zlecenia z (...) sp. z o.o. (interwenient uboczny) lub odwrotnie. Umowy były zawierane jednocześnie, w tym samym biurze i za pośrednictwem tego samego przedstawiciela. Pracownicy nie mieli wpływu na treść umowy, a nadto nie mogli zawrzeć tylko jednej umowy. Dostawali do podpisu komplet dokumentów.

Powód pracował w obiekcie (...) w B., zaś jego przełożonym był Ł. Ś. i K. M.. K. M. przygotowywała także grafiki pracy, które następnie były przesyłane na pocztę mailową pracowników. Służby w grafiku nie wprowadzały rozróżnienia na umowę o pracę i umowę zlecenie, i obejmowały wszystkie służby w danym miesiącu, w związku z czym pracownicy nie wiedzieli kiedy wykonują pracę w ramach umowy o pracę a kiedy w ramach umowy zlecenia.

Pracownicy podpisywali jedną listę obecności, która nie była przypisana do konkretnej spółki. Nadto obie spółki miały jedno biuro, a powód pracując dla obu spółek nosił ten sam ubiór - mundur. Posiadał natomiast dwie legitymacje (po jednej od każdej ze spółek), które nosił przy sobie jednocześnie, przy wykonywaniu czynności.

Praca dla obu spółek była wykonywana pod kierownictwem tych samych osób, a przełożeni w kontakcie posługiwali się tymi samymi adresami mailowymi.

Powód otrzymywał wynagrodzenie wypłacane osobnymi przelewami, zarówno od strony pozwanej oraz od (...) sp. z o.o. (interwenienta ubocznego), czyli z tytułu umowy o pracę i umów zlecenia. Z tytułu umowy o pracę otrzymywał zasadniczo stałą kwotę, natomiast z tytułu umów zlecenia comiesięczne wynagrodzenie różniło się. Powód nie wystawiał przy tym rachunków z tytułu umowy zlecenia.

Powód pracował w systemie zmianowym, przy czym pracę wykonywał zarówno na zmianach dziennych, jak i nocnych, według ustalonego grafiku.

Dowód:- grafiki pracy, k. 74-96

- listy płac, k. 107-108

- potwierdzenia przelewów, k. 110-129

- zeznania świadka Ł. Ś., k. 197v.-198 i nagranie k. 199

- zeznania świadka R. A., k. 264-268

- zeznania świadka A. F., k. 271-279

- zeznania świadka M. C., k. 281-288
- zeznania świadka S. P., k. 290-294 i k. 303
- zeznania świadka M. R., k. 316-319
- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

Stosowane w grafiku skróty oznaczały: 1 – praca (zmiana) w dzień przez 12 godzin, 2 – praca (zmiana) w nocy przez 12 godzin, A – skrócona zmiana dzienna tj. 8,45 godzin, B – skrócona zmiana nocna tj. 8,45 godzin, D1 – dyżur dzienny, D2 – dyżur nocny, OP – opieka, CH – chorobowe, X – dzień wolny.

Dowód:- grafiki pracy, k. 74-96

- zeznania świadka A. F., k. 271-279
- zeznania świadka M. C., k. 281-288
- zeznania świadka S. P., k. 290-294 i k. 303
- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

Powód pracował na obiektach firmy (...) w godzinach nadliczbowych, za które nie otrzymywał od swojego pracodawcy - strony pozwanej (...) sp. z o.o. dodatku za pracę w nadgodzinach.

Powód, jak wskazano powyżej, podejmując pracę i pracując na obiektach firmy (...) miał jednocześnie zawartą umowę o pracę z (...) sp. z o.o. oraz dwie umowy zlecenia z (...) Sp. z o.o.:

- umowę zlecenia „godzinową”, która określała wysokość wynagrodzenia powoda za 1 godzinę pracy na kwotę 15,47 zł (tak jak w umowie o pracę),
- umowę zlecenia „kwotową”, w której strony nie określiły wysokości wynagrodzenia należnego powodowi na podstawie tej umowy zlecenia, ani według miesięcznej stawki kwotowej ani też według stawki godzinowej, jedynie wskazując, iż wynagrodzenie miało być „płatne po przedstawieniu rachunku zawierającego należną kwotę”.

Przez skrót (...) należy rozumieć wszystkie godziny przepracowane z tytułu umowy zlecenia, natomiast skrót (...) dotyczył wynagrodzenia dodatkowego.

Kwoty wypłacane na podstawie umowy zlecenia „kwotowej” (...) stanowiły w rzeczywistości premie uznaniowe w ramach umowy o pracę przyznawane powodowi przez przełożonego Ł. Ś.. Zarówno powód, jak i inni pracownicy ochrony mający zawarte takie umowy zlecenia „kwotowe” nigdy nie wiedzieli, jaką sumę otrzymają z tytułu takiej umowy zlecenia „kwotowej” za dany miesiąc pracy.

Zgodnie z regulaminem wynagradzania, obowiązującym u strony pozwanej - (...) sp. z o.o., pracownikom strony pozwanej mogła zostać przyznana premia uznaniowa a także premia handlowa bądź dla liderów projektów działu zabezpieczeń technicznych.

Premia uznaniowa mogła być przyznana za bardzo dobre wykonywanie obowiązków służbowych, za wykonywanie dodatkowych prac i obowiązków związanych z pracą, zleconych przez przełożonego oraz za szczególne zaangażowanie w wykonywaniu obowiązków służbowych. Premia uznaniowa mogła być przyznana za okresy miesięczne, kwartalne lub roczne w zależności od decyzji przełożonego. (punkt IV regulaminu wynagradzania)

Pracownikowi wykonującemu pracę w godzinach 22:00 - 6:00 przysługiwał dodatek za pracę w porze nocnej, w wysokości 20% stawki godzinowej wynikającej z minimalnego wynagrodzenia. (punkt VI regulaminu wynagradzania)

Pracownikowi przysługiwał także dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych na zasadach określonych w Kodeksie pracy. (punkt VII regulaminu wynagradzania)

Dowód: - informacje o wynagrodzeniu powoda z tytułu umowy o pracę, k. 32-52

- informacje o wynagrodzeniu powoda z tytułu umowy zlecenia, k. 53-73

- grafiki pracy, k. 74-96

- ewidencja czasu pracy powoda, k. 130-149

- regulamin wynagradzania (...) sp. z o.o., k. 169-175

- zeznania świadka Ł. Ś., k. 197v.-198 i nagranie k. 199

- zeznania świadka R. A., k. 264-268

- zeznania świadka A. F., k. 271-279

- zeznania świadka M. C., k. 281-288

- zeznania świadka S. P., k. 290-294 i k. 303

- zeznania świadka M. R., k. 316-319

- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

Wynagrodzenie powoda za godziny nadliczbowe w okresie objętym roszczeniem pozwu, tj. za okres od 01.07.2016 r. do 31.05.2018 r., przy przyjęciu, że czas pracy powoda przepracowany przez niego w ramach „godzinowych” umów zlecenia był pracą w godzinach ponadwymiarowych świadczoną w oparciu o umowę o pracę łączącą powoda ze stroną pozwaną (...) sp. z o.o., wynosi łącznie 32.593,47 zł brutto.

Jest to kwota wynagrodzenia wyliczona już po uprzednim odliczeniu od tego wynagrodzenia kwot wypłaconych powodowi z tytułu umów zlecenia „godzinowych”, natomiast bez odliczenia od tego wynagrodzenia należności wypłaconych powodowi

z umowy zlecenia „kwotowej”, stanowiących w rzeczywistości premie uznaniowe dla powoda, a więc należności niebędących stałym składnikiem wynagrodzenia powoda

i niemających charakteru roszczeniowego (wariant I: tabela strony pozwanej, k. 345 akt – kolumna 8).

W wariantcie drugim wynagrodzenie powoda za godziny nadliczbowe w okresie objętym roszczeniem, tj. za okres od 01.07.2016 r. do 31.05.2018 r., przy przyjęciu, że czas pracy powoda przepracowany przez niego w ramach „godzinowych” umów zlecenia był pracą w godzinach ponadwymiarowych świadczoną w oparciu o umowę o pracę łączącą powoda ze stroną pozwaną (...) sp. z o.o., po uprzednim odliczeniu od niego zarówno kwot wypłaconych powodowi na podstawie „godzinowych” umów zlecenia jak i „kwotowej” umowy zlecenia, wynosi 10.182,37 zł brutto (wariant II: tabela strony pozwanej, k. 345v. akt – kolumna 11).

Dowód: - wyliczenie przez stronę pozwaną wynagrodzenia powoda za godziny nadliczbowe,

w wariantcie I (tabela), k.345

- wyliczenie przez stronę pozwaną wynagrodzenia powoda za godziny nadliczbowe,

w wariantcie II (tabela), k.345v.

W okresie od lipca 2016 r. do maja 2018 r. powód pracował w porze nocnej.

Należny mu z tego tytułu dodatek do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej, którego strona pozwana nie wypłaciła powodowi i którego wysokości nie kwestionowała, wynosi 3.361,66 zł brutto.

Dowód: - grafiki pracy, k. 74-96

- przesłuchanie powoda, k. 333v.-334 v. i nagranie k. 336

- oświadczenie pełnomocnika strony pozwanej i interwenienta ubocznego

o niekwestionowaniu wysokości wyliczonego przez powoda wynagrodzenia za pracę

w porze nocnej, rozprawa z dnia 20.07.2021 r., k. 333

Pismem z dnia 02.10.2019 r. powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty nieopłaconego dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych w kwocie 32.529,12 zł brutto, a także nieopłaconego dodatku do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej w kwocie 3.361,66 zł brutto, wraz z należnymi odsetkami, do dnia 08.10.2019 r.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 02.10.2019 r., k. 16-17

Średnie miesięczne wynagrodzenie za pracę powoda u strony pozwanej, liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, wynosiło 4.265,72 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie o wynagrodzeniu powoda z dnia 24.10.2019 r., k. 106

Sąd zważył:

Powództwo, w ocenie Sądu, zasługiwało na uwzględnienie.

W toku niniejszego postępowania powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej nieopłaconego dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nieopłaconego dodatku do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej, za okres od 01.07.2016 r. do 31.05.2018 r.

Podstawę faktyczną swojego żądania wywodził natomiast z faktu, że zawierając umowę o pracę ze stroną pozwaną, zawarł równocześnie z (...) sp. z o.o.

w W. (interwenientem ubocznym) umowy zlecenia, które w rzeczywistości stanowiły uzupełnienie umowy o pracę, w zakresie rozliczenia godzin nadliczbowych.

Z uwagi na w/w stanowisko prezentowane przez powoda, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy było zatem ustalenie jaki charakter miały umowy zlecenia zawierane przez powoda z interwenientem ubocznym.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów powołanych w treści uzasadnienia, albowiem w toku postępowania żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości i wiarygodności, i również Sąd nie znalazł żadnych podstaw do kwestionowania ich prawdziwości oraz wiarygodności.

Nadto Sąd oparł się na zeznaniach świadków Ł. Ś., A. F., S. P., M. C., R. A. i M. R. oraz na dowodzie z przesłuchania powoda.

Sąd w całości dał przy tym wiarę zeznaniom świadków Ł. Ś., A. F., S. P. i M. C. oraz zeznaniom złożonym przez powoda bowiem były one spójne, logicznie uzasadnione, wewnątrznie uporządkowane

i wzajemnie ze sobą korespondowały a przy tym znajdowały również potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach. Nadto Sąd zważył, iż w/w świadkowie, tak samo jak powód, pracowali u strony pozwanej podobnie jak i w (...) sp. z o.o. w W. przez co mieli niewątpliwie pełną wiedzę co do faktycznych warunków i organizacji pracy w w/w spółkach.

Świadkowie ci, podobnie zresztą jak i sam powód, potwierdzili natomiast, zasady organizacji pracy u strony pozwanej i w (...) sp. z o.o. w W. oraz sposób i okoliczności podpisywania z w/w podmiotami odpowiednio umów o pracę i umów zlecenia a w szczególności, co istotne, fakt, że umowy te były zawierane jednocześnie, w tym samym biurze i za pośrednictwem tego samego przedstawiciela a pracownicy nie mieli wpływu na treść umowy i nie mogli zawrzeć tylko jednej umowy, gdyż dostawali do podpisu komplet dokumentów.

Z uwagi na powyższe zeznaniom świadków M. R. i R. A. Sąd dał wiarę jedynie w zakresie w jakim znajdowały one potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach i nie pozostawały sprzeczne z zeznaniami pozostałych słuchanych w sprawie świadków i z zeznaniami powoda.

Na wstępie rozważań należy wskazać, iż zgodnie z art. 22 § 1 k.p. „przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem.” Natomiast przepis art. 22 § 1¹ k.p. stanowi, że zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy.

W myśl art. 22 § 1² k.p. „Nie jest dopuszczalne zastąpienie umowy o pracę umową cywilnoprawną przy zachowaniu warunków wykonywania pracy określonych w § 1”.

Choć w myśl cywilistycznej zasady wyrażonej w art. 353¹ k.c., o wyborze podstawy prawnej zatrudnienia decydują same zainteresowane strony, to jednak, jak podnosi się w judykaturze, ustalenie, że umowa nazwana umową zlecenia spowodowała w istocie nawiązanie stosunku pracy, służy ochronie osoby, która świadcząc pracę na warunkach umowy o pracę, została pozbawiona pracowniczego statusu na skutek nadużycia ekonomiczno-organizacyjnej przewagi pracodawcy, a nie przełamaniu zasady pacta sunt servanda (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.06.1998r., w sprawie sygn. akt I PKN 170/98, OSN 1999/11/369).

Strona pozwana podnosiła w toku niniejszego postępowania, że skoro powód dobrowolnie i świadomie zawierał umowy zlecenia z (...) sp. z o.o. to nieuzasadnione jest jego żądanie, aby potraktować czynności wykonywane przez niego w obu spółkach, tj. w (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. jako jednej umowy o pracę, z tytułu której przysługuje wynagrodzenie za godziny nadliczbowe od pracodawcy – strony pozwanej.

Analizą tego typu problemu zajmował się już wielokrotnie Sąd Najwyższy przyjmując stanowisko, że „świadczenie tej samej rodzajowo pracy, co określona w umowie o pracę poza normalnym czasem pracy pracowników, na podstawie kolejnej umowy o pracę lub umów cywilnoprawnych (zlecenia, o dzieło) jest kontynuowaniem stosunku pracy w godzinach nadliczbowych. Zawieranie takich umów stanowi obejście przepisów prawa o czasie pracy, przy czym nie ma tu znaczenia wola pracownika i pracodawcy. Świadczenie tej samej rodzajowo pracy, co określona w umowie o pracę, poza normalnym czasem pracy pracowników na podstawie umów zlecenia jest kontynuowaniem stosunku pracy w godzinach nadliczbowych, nawet gdyby pracownicy - według twierdzeń pracodawcy - nie byli zainteresowani pracą w godzinach nadliczbowych. Zatrudnianie pracowników poza normalnym czasem pracy na podstawie umów cywilnoprawnych przy pracach tego samego rodzaju co objęte stosunkiem pracy, stanowi obejście przepisów o czasie pracy w godzinach nadliczbowych oraz przepisów dotyczących składek na ubezpieczenie społeczne.” (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17.03.2015 r. w sprawie sygn. akt I PK 179/14 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12.04.1994 r. w sprawie sygn. akt I PZP 13/94, OSNAPiUS Nr 3/1994, poz.39).

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego sprawy wskazać należy, iż przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało jednoznacznie, że osoby podejmujące zatrudnienie u strony pozwanej jako pracownicy ochrony na podstawie umowy o pracę, zawierały równocześnie z interwenientem ubocznym umowy zlecenia, lub odwrotnie. Nie były to przy tym jednostkowe przypadki, ale stała, rutynowa praktyka obu podmiotów gospodarczych, gdyż dotyczyło to większości pracowników. Okoliczności zawierania równocześnie dwóch różnych umów (o pracę i zlecenia) nie były zresztą kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a dodatkowo potwierdzone zostały zeznaniami świadków oraz samego powoda. Taka też sytuacja miała miejsce w przypadku powoda, który ze stroną pozwaną miał zawartą umowę o pracę, natomiast z interwenientem ubocznym umowy zlecenia. Zeznań świadków zatrudnionych na stanowisku pracownika ochrony jednoznacznie wynika, że podejmując zatrudnienie u strony pozwanej lub u interwenienta ubocznego, do podpisu dostawali plik dokumentów (umowy o pracę, umowy zlecenia), przy czym umowa zlecenia miała być zawierana w celu rozliczenia godzin nadliczbowych wynikających ze stosunku pracy.

W związku z powyższym nie sposób było uznać, że zgodnym zamiarem powoda i interwenienta ubocznego było, faktycznie, zawieranie umów zlecenia. Powód w relacjach ze spółkami z grupy (...) zajmował pozycję bez wątpienia słabszą, zależało mu niewątpliwie na posiadaniu źródła dochodów - i godził się na przedstawione warunki, zaś spółki wykorzystywały w relacjach z powodem swą przewagę ekonomiczno-organizacyjną. Zeznania świadków oraz powoda jednoznacznie potwierdzają, że obie umowy zostały im przedstawione do podpisania równocześnie przez tą samą osobę i w tym samym biurze, przy czym nie było możliwości zawarcia tylko jednej umowy.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie, biorąc pod uwagę charakter prawny umów łączących powoda ze stroną pozwaną i interwenientem ubocznym, nie można nadać decydującego znaczenia tylko samej treści tych umów czy też ich nazwom i tak ukształtowanej „woli” stron. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 05.05.2010 r.,

w sprawie sygn. akt I PK 8/10, w świetle art. 22 §1¹ k.p. oceny charakteru umowy należy dokonywać nie tylko na podstawie jej postanowień, które mogą mieć na celu stworzenie pozoru innej umowy, ale nade wszystko na podstawie faktycznych warunków wykonywania umowy. Zatrudnienie w ramach stosunku pracy winno spełniać następujące cechy: odpłatności, osobistego świadczenia pracy, ciągłości pracy, świadczenia pracy w sposób podporządkowany pod kierownictwem, w miejscu i czasie pracy wyznaczonym przez pracodawcę.

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika, że praca wykonywana przez powoda w okresie spornym w ramach umowy zlecenia zawartej z interwenientem ubocznym, niczym nie różniła się od pracy jaką wykonywał w ramach stosunku pracy na rzecz strony pozwanej. Wszyscy pracownicy wykonywali pracę według jednego grafiku ustalane przez K. M., w którym nie było rozróżnienia na umowę o pracę

i umowę zlecenie, a który obejmował wszystkie służby w danym miesiącu, w związku z czym pracownicy nie wiedzieli także kiedy wykonują pracę w ramach umowy o pracę a kiedy

w ramach umowy zlecenia. Co ważne powód, podobnie jak i inni pracownicy, podpisywał jedną listę obecności, która nie była przypisana do konkretnej spółki. W wykonywanej przez niego pracy nie było żadnych różnic pomiędzy pracą na umowę o pracę a umowę zlecenia. Cały czas wykonywał te same czynności, pod kierownictwem tych samych osób, a przełożeni

w kontakcie z nim posługiwali się tymi samymi adresami mailowymi. Powód pracował także

na tym samym obiekcie (...) w B.. Co równie istotne nikt nie informował pracowników, kiedy świadczą pracę na podstawie umowy o pracę, a kiedy na podstawie umowy zlecenia, przez co nie było możliwe rozgraniczenie tych dwóch stosunków prawnych. Pracownicy strony pozwanej oraz interwenienta ubocznego mieli jednakowe umundurowanie, więc na tej podstawie także nie można było rozróżnić kiedy pracują dla określonej spółki. Powód, podobnie jak i inni pracownicy, posiadał natomiast dwie legitymacje (po jednej od każdej ze spółek), jednak nosił je przy sobie jednocześnie przy wykonywaniu czynności, w związku z czym także ta okoliczność wskazuje na jedność czynności realizowanych przez niego w ramach zawartych umów.

Okoliczność braku jakiegokolwiek rozróżnienia w świadczeniu pracy na rzecz konkretnej spółki i wręcz fizycznej niemożliwości takiego rozróżnienia zgodnie potwierdzają wszyscy świadkowie.

W rezultacie powyższego analiza ustalonego stanu faktycznego prowadzi, w ocenie Sądu, do jednoznacznego wniosku, że umowy zlecenia - w tym wypadku zawarte konkretnie przez powoda z interwenientem ubocznym - wyczerpywały wszystkie elementy pracowniczego stosunku zatrudnienia.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zawieranie z powodem przez interwenienta ubocznego umów zlecenia miało w rzeczywistości na celu obejście przepisów prawa pracy dotyczących obowiązku wypłacania powodowi przez jego pracodawcę – stronę pozwaną, pełnego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w postaci stosownych dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej. Umowy zlecenia zawierane z interwenientem ubocznym miały bowiem na celu tylko i wyłącznie rozliczenie wszystkich przepracowanych przez powoda godzin pracy w danym miesiącu według określonej stawki podstawowego wynagrodzenia bez uwzględniania stosownych dodatków.

W rozpoznawanej sprawie mamy więc do czynienia ze zjawiskiem tzw. „nadużycia osobowości prawnej” spółek kapitałowych (inaczej zwanej „przebijaniem welonu korporacyjnego”). Zjawisko to było już przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego.

W wyroku z dnia 17.03.2015 r., w sprawie sygn. akt I PK 179/14, wydanym - co istotne - w sprawie o bardzo zbliżonym stanie faktycznym do stanu faktycznego niniejszej sprawy, Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż jako przykład typowego nadużycia formy (instytucji) prawnej spółki wymienia się „pomieszanie sfer”, które może być rzeczowe (dotyczyć sfery majątkowej spółki i wspólnika, kiedy nie wiadomo do jakiego majątku wspólnika, czy spółki dominującej/zależnej należy określony przedmiot lub masa majątkowa) lub podmiotowe (tj. dotyczyć sposobu prowadzonej przez spółkę działalności oraz relacji zachodzących w jej strukturach wewnętrznych i występowania w stosunkach zewnętrznych). Sąd Najwyższy wskazał, że istota omawianej instytucji (zwanej także „pomijaniem prawnej odrębności osób prawnych”) na gruncie prawa pracy polega na tym, że rzeczywisty „właściciel” zakładu pracy doprowadza swoim działaniem (przekształcając odpowiednio struktury organizacyjne) do formalnego związania pracownika stosunkiem umownym z podmiotem od siebie uzależnionym i pozbawionym uprawnień właścicielskich, co może prowadzić do obejścia przepisów prawa pracy i uniknięcia zobowiązań wobec pracowników. Jednocześnie Sąd Najwyższy zauważył, iż w aktualnym stanie prawnym nie są przewidziane żadne szczególne konstrukcje prawne przeciwdziałające nadużywaniu podmiotowości prawnej i pozwalające na pomijanie prawnej odrębności osób prawnych.

Tej samej problematyki dotyczył także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.11.2013 r., w sprawie sygn. akt II PK 50/13 (OSNP 2014r., nr 9, poz.129), w którym Sąd Najwyższy podniósł, iż w razie stwierdzenia w danej sprawie instytucji nadużycia osobowości prawnej, można przypisać jednemu z podmiotów grupy kapitałowej zadania pracodawcy. Sąd Najwyższy wskazał nadto, iż rozłożenie kwestii zapłaty wynagrodzenia na dwa podmioty nie zmienia faktu, że zawsze chodzi o jeden stosunek pracy.

Biorąc pod uwagę powyższe poglądy judykatury, Sąd uznał, iż w rozpoznawanej sprawie mamy do czynienia z identyczną sytuacją (z „przebijaniem welonu korporacyjnego”), bowiem umowy zlecenia zawierane przez powoda z interwenientem ubocznym będącym spółką zależną od strony pozwanej, stanowiły w istocie realizację stosunku podstawowego, jakim był stosunek pracy łączący powoda ze stroną pozwaną.

Nie można tracić z pola widzenia także tego, że obie spółki tj. strona pozwana i interwenient uboczny mają taką samą siedzibę oraz skład osobowy zarządu. Taki sam jest również ich główny przedmiot działalności - działalność ochroniarska, z wyłączeniem obsługi systemów bezpieczeństwa, i co istotne strona pozwana jest jedynym wspólnikiem (...) sp. z o.o. i posiada 100% udziałów w kapitale zakładowym.

W świetle powyższego, zdaniem Sądu, uzasadniona jest argumentacja powoda, że praca wykonywana przez niego w ramach umów zlecenia zawieranych z interwenientem ubocznym, w istocie stanowiła realizację podstawowego stosunku prawnego łączącego go ze stroną pozwaną, tj. była to kontynuacja stosunku pracy ze stroną pozwaną. Tym samym umowy zlecenia zawarte przez powoda z interwenientem ubocznym stanowiły uzupełniającą umowę o pracę, która łączyła powoda ze stroną pozwaną. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 08.07.2015 r., w sprawie sygn. akt II PK 282/14, czynności formalnie wykonywane na rzecz innego niż pracodawca podmiotu są wykonywaniem pracy na rzecz tego pracodawcy, bowiem art. 22 k.p. obejmuje także sytuację, w której praca odpowiadająca cechom stosunku pracy została objęta formalnie umową wiążącą jej wykonawcę z innym podmiotem niż pracodawca, na którego rzecz praca ta faktycznie była wykonywana. Także w wyroku z dnia 03.06.2008 r., w sprawie sygn. akt I PK 311/07, (OSNP 2009 nr 19-20, poz. 258) Sąd Najwyższy dostrzegł możliwość uznania obowiązków rzekomo wykonywanych na rzecz dwóch podmiotów, jako obowiązków wykonywanych w ramach jednego stosunku pracy.

Należy podkreślić, że powód wykonywał swoją pracę dla „zleceniodawcy” w tym samym miejscu, gdzie wykonywał umowę o pracę (na obiekcie firmy (...)), a także w tym samym ubraniu służbowym. Przełożonymi powoda były cały czas te same osoby. Nadto nie sposób oddzielić czasu pracy poświęcanego przez powoda na realizację umowy o pracę i na wykonywanie obowiązków z tytułu umów zlecenia.

W zasadzie bezsporne w sprawie było to, że powód pracował ponad ustawowe normy czasu pracy. Wynika to zresztą nie tylko z zeznań świadków oraz powoda, ale przede wszystkim z załączonych do akt sprawy grafików pracy. Poza tym strona pozwana w zasadzie nie przeczyła temu, że czas pracy powoda przekraczał obowiązujące go normy kodeksowe. Zarzucała jednak, że w ramach stosunku pracy jego czas pracy miał być zgodny z przepisami, a to co robił poza tym czasem, miało wynikać z umów zlecenia z interwenientem ubocznym, przez co pozostałe dodatkowe godziny nie stanowiły nadgodzin. Okoliczności te w świetle przeprowadzonych rozważań nie znajdują jednak żadnego prawnego uzasadnienia. Za dodatkowo przepracowane godziny powód nie otrzymywał wynagrodzenia za godziny nadliczbowe od strony pozwanej, jako swojego pracodawcy, lecz godziny te były rozliczane w ramach umów zlecenia tzw. „godzinowych”, jakie powód miał zawarte z interwenientem ubocznym. Okoliczności te potwierdzają zgodnie zeznania praktycznie wszystkich świadków. Z ustaleń poczynionych w toku postępowania wynika, że w ramach umów zlecenia powód otrzymywał od interwenienta ubocznego rozliczenie godzinowe za każdą przepracowaną godzinę, według określonej w umowie stawki. Ponadto powód otrzymywał od interwenienta ubocznego pewną dodatkową kwotę oznaczaną w rozliczeniach jako (...).

Z przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych wynika jednak, że stanowiła ona premię uzależnioną tak naprawdę od indywidualnej decyzji pracodawcy, będącą swego rodzaju nagrodą. Zatem dodatkowe kwoty wypłacane powodowi, oznaczone w rozliczeniach jako (...), nie mogą zostać zakwalifikowane jako kodeksowe dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych oraz w porze nocnej, czego domagała się pozwana. Stanowiły one rodzaj nagrody, a więc świadczenia uznaniowego, uzależnionego od woli osoby decyzyjnej. Wypłacane powodowi wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia „kwotowej” oznaczone jako (...) nie odpowiada także wysokości należnego mu dodatku z tytułu godzin nadliczbowych oraz pracy w porze nocnej. Należy również uwzględnić fakt, że pracownicy tak naprawdę nigdy nie wiedzieli, jaką sumę otrzymają z tytułu umowy zlecenia „kwotowej” (...) za dany miesiąc pracy.

Skoro zatem wynagrodzenie z tytułu umowy zlecenia „kwotowej” było w rzeczywistości premią uznaniową dla powoda, to nie stanowiło ono stałego składnika wynagrodzenia powoda i nie ma ono charakteru roszczeniowego dla powoda (zgodnie z ugruntowanym już orzecznictwem sądów). W tej sytuacji Sąd uznał za uzasadnione twierdzenie powoda, że od wynagrodzenia należnego mu za godziny nadliczbowe nie powinno odliczać się należności wypłaconych mu z umowy zlecenia „kwotowej” oznaczonych w rozliczeniach jako (...), gdyż w rzeczywistości stanowiły one premie uznaniowe, niebędące stałym składnikiem jego wynagrodzenia i niemające charakteru roszczeniowego.

Bezsporne było, że - od obu spółek - powód otrzymał podstawowe wynagrodzenie za wszystkie przepracowane godziny pracy. Niemniej jednak poprzez zastosowanie konstrukcji dwóch umów z dwoma różnymi podmiotami, strona pozwana nie wypłacała powodowi za dodatkowe godziny pracy stosownych dodatków określonych w przepisach art. 151¹ § 1 k.p. i art. 151⁸ § 1 k.p.

Dlatego też, uwzględniając roszczenie Sąd **w punkcie I pkt 1) wyroku** podstawie art. 80 k.p. w zw. z art. 151¹ k.p. zasądził na rzecz powoda dochodzoną przez niego kwotę dodatku za godziny nadliczbowe za okres od 01.07.2016 r. do 31.05.2018 r., wyliczoną hipotetycznie przez stronę pozwaną tj. kwotę 32.593,47 zł brutto.

Jednocześnie w **punkcie I pkt 2) wyroku**, Sąd podstawie art. 80 k.p. w zw. z art. 151⁸ k.p. zasądził na rzecz powoda od strony pozwanej kwotę 3.361,66 zł brutto, tytułem dodatku za pracę w porze nocnej, za okres od lipca 2016 r. do maja 2018 r.

W ramach przepracowanych godzin, rozliczanych w oparciu o umowę zlecenia, powód nie otrzymywał przysługujących mu kodeksowych dodatków za pracę, w tym również nie otrzymał pełnego dodatku za pracę w porze nocnej. Bezsporne też było, że taką pracę wykonywał, gdyż świadczył ją na obiekcie (...) na dwie zmiany: poranną i nocną, co było odnotowywane w grafiku odpowiednio poprzez cyfry „1”, „2”, A i (...). Powód oparł swoje wyliczenia na grafikach przesłanych mu przez pracodawcę, obejmujących jego pracę w obu spółkach, a pozwany i interwenient wyliczeń tych nie zakwestionowali.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Z informacji o warunkach zatrudnienia powoda wynika, że termin wypłaty wynagrodzenia za pracę przypadał do 10-go dnia każdego kolejnego miesiąca kalendarzowego oraz że powoda obowiązuje okres rozliczeniowy wynoszący 3 miesiące. Stąd też wynikają okresy odsetkowe od zasądzonych roszczeń.

W **punkcie II wyroku**, Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu) mając na uwadze, że powództwo zostało uwzględnione w całości, co uzasadniało uznanie strony pozwanej za stronę, która proces w całości przegrała.

W niniejszej sprawie na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się koszty wynagrodzenia jego pełnomocnika procesowego w stawce 2.700 zł, ustalonej zgodnie z przepisem § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Rozstrzygnięcie zawarte **w punkcie III wyroku** Sąd oparł na treści art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd nakazał zatem stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu kwotę 1.798 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony na podstawie ustawy.

O rygorze natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda Sąd orzekł obligatoryjnie **w punkcie IV wyroku** na podstawie art. 477² §1 k.p.c.